

Van de redactie

Dit zou zo maar eens de laatste nieuwsbrief van dit jaar kunnen zijn, nr. 15 alweer. Het ziet er naar uit dat de digitale opvolger van de oude vertrouwde Cadans zijn plaats binnen de vereniging wel heeft gevonden. Belangrijk is dat de input niet alleen van het bestuur of commissies komt, maar ook van jullie als leden. Jullie inbreng zorgt ervoor dat de nieuwsbrief een ziel krijgt. Een enkele maal komt er nog een oproep binnen per mail. In de meeste gevallen kan die gewoon via famvandijk@home.nl aangeleverd worden voor de nieuwsbrief. Dit keer is er een bericht over onze ATB tocht op 25 januari 2015 en kunt u weer genieten van een mooi verslag van Wim van Els over zijn fietsavontuur met zijn Tineke dit najaar in Albanië. Mocht dit inderdaad de laatste nieuwsbrief zijn voor dit jaar, dan voor iedereen de allerbeste wensen en veel gezondheid voor 2015.

Van de ATB commissie

De ATB commissie is al weer volop met de voorbereidingen bezig voor onze ATB tocht op 25 januari 2015. Twee vergaderingen zitten er al weer op en de vergunningaanvragen zijn de deur uit. Het heeft er alle schijn van dat mountainbiken nog steeds aan populariteit wint. De tochten die de afgelopen weken verreden zijn in de omgeving mochten zich verheugen over een groot deelnemersveld. Natuurlijk speelden de goede weersomstandigheden een grote rol. De organiserende clubs varen er wel bij.

Ook wij gaan ervoor om een onvergetelijke tocht neer te zetten met misschien wel een record aantal deelnemers en daar spelen jullie een niet te onderschatten rol in. Wij gaan er vanuit dat iedereen zijn of haar steentje bijdraagt om die dag (ochtend) tot een succes te maken. De rol/taakverdeling van die dag zullen jullie binnenkort per mail binnen krijgen.

We willen binnenkort op drie zaterdagochtenden delen van de route gaan voorrijden, zo kan iedereen met een ATB meer voeling krijgen met de tocht. De bedoeling is om op 13, 20 december en 17 januari om 9.00 uur te verzamelen bij De Pier. Graag zien we jullie daar. Bij grote belangstelling splitsen we op in meerdere groepen en heel belangrijk.....de snelheid wordt bepaald door de minst snelle deelnemer.

Albanië

Wim van Els

Uitstapje Albanië

Onderuitgezakt op zijn bureaustoel, een en al desinteresse uitstralend, stempelt de douanebeampte onze paspoorten. Zonder opkijken geeft hij onze papieren terug.

Op zulke momenten realiseer ik me dat de glimlach zoals gebruikelijk in onze Westerse wereld toch vaak erg obligaant is. Maar ook prettig. Hier geniet ik maar gewoon van het authentieke maar voor ons afwijkende gedrag.

Vijf meter verder bij het volgende loket een herhaling van zetten. Intussen heeft een vrachtwagenchauffeur het nodig gevonden de lange rij geparkeerde vrachtauto's te verlaten en zich te begeven tussen de personenauto's en de campers van de weinige toeristen. Gevolg alles komt vast te staan. Een aanwezige politieagent lijkt de chauffeur een reprimande te geven maar doet vervolgens niks. Een paar douanebeambten die wat rondlummelen denken verkeersproblemen daar gaan wij niet over. Ze weten bovendien zo iets lost zich vanzelf wel een keertje op.

We verruilen Montenegro voor Albanië. Ook hier zullen we vooral sympathieke inwoners treffen. Eenmaal in Albanië komen we op een perfect geasfalteerde, nieuwe hoofdweg.

Ondanks het weinige verkeer geldt er op bijna het gehele traject een snelheidslimiet. Via een onverhard weggetje bereiken we een camping aan het Meer van Shkodër (Skadarsko Jezero). Het grootste meer van de Balkan.

We treffen tot onze verrassing de beste camping van onze gehele vakantie aan en ook nog bijna de goedkoopste. De campings in Bosnië en Montenegro waren van het niveau "matig maar gezellig" tot hopeloze overblijfselen uit het communistisch tijdperk.

's-Middags stappen Tineke en ik op de fiets met als doel een klimmetje op onze lijst.

Het klimmetje ligt aan de zuidkant van het drukke stadje Shkodër.

Enver Hoxha die decennia met harde hand over Albanië regeerde was een Maoïst. Van het Kremlin moest hij niets hebben. Wat ons betreft is die Chinese inslag nog vooral terug te vinden in het

NIEUWSBRIEF

verkeersgedrag. Veel fietsers en ook bromfietsen die zich onbekommerd voortbewegen. Op de zeer brede hoofdweg gaan ze al 50 meter te vroeg naar links om linksaf te slaan of ze nemen de kortste weg op de vele grote rotondes. Ook voor voetgangers heel normaal overigens. Bij de meeste automobilisten krijg ik het gevoel dat ze opgevoed zijn met alleen wat gewoonte-regels. Een beperkte snelheid op een mooie brede nieuwe weg is nog niet zo gek in tijden van grote verandering bedenk ik. Maar ondanks het onvoorspelbare gedrag voelen we ons wel veilig.

Mijn Truus weet weer eens een kortere route en stuurt ons een steegje in. Maar het steegje wordt een paadje dat niet zou misstaan in onze eigen ATB-tocht. Het wordt echter te gek en we maken rechtsomkeer. Ach dan hebben we toch weer een ander stukje gezien van dit vreemde land. De beoogde klim, naar het historische Rozafakasteel, blijkt behoorlijk pittig hoewel er slechts 90 meter hoogteverschil overbrugd dient te worden. Het klimpercentage in combinatie met kasseien vergt het uiterste van ons. Tineke zal het laatste stukje lopend volbrengen. Ik zigzag tussen groepjes scholieren door die het klimmetje te voet overbruggen. Ik moet van mijn fiets ondanks mijn vriendelijke maar luidruchtige aanwezigheid. Ik vloek een paar keer flink, de adrenaline weet je wel. Ze verstaan me toch niet. Maar ze vinden het wel zo interessant dat ze in hun beste Duits "Wie geht es?" uitbrengen. Bij Tineke weten ze daar nog "Fraulein" aan toe te voegen.

Bij de poort van het kasteel aangekomen een beambte die vriendelijk een plek aanwijst voor onze fietsen. Wij waren echter niet geïnteresseerd in het historische kasteel. Terwijl de scholieren keurig naar binnen gaan moet zo'n beambte wel denken "idioten om hier voor noppes omhoog te fietsen en nog cultuurbarbaren bovendien".

Wij zijn intussen dik tevreden met onze eerste Albanese klim.

